

אפס זולתו

1. שו"ע חושן משפט סימן שנג
(ב) נתייאשו הבעלים מהגניבה, אינו קונה וצריך להחזירה, ואם יש עם היאוש שינוי השם שחוזר לברייתו, יש אומרים שקונה ואינו צריך להחזיר אלא דמיה.
2. שמונה קבצים / קובץ ד / קכא.
1. נקודת הישות העולמית הכללית, ונקודת היש הנשמית של האדם העולמי, אחת היא.
2. ההבדל שבין הכרת העולם בתור חזיון ריק, צללי צבעים וצלילי קולות מתעים, ובין הכרתו בעומק המלוי והישות ההוייתית, תלוי בגודל העליה העצמותית של הנשמה, שהיא בעליה עולה וכל העולמים עולים עמה מעומק התהו והאפסיות לרום הבנין והישות המוחלטה.
3. אור הדעת, הפועל, היוצר והמחיה, כשהוא נשאב במהות, כבר יש לו עמדה עצמותית.
4. היצירה אינה חזיון שוא, כי אם פעולה ומציאות מוחלטה חזון העולם בתור פעולה יצירתית, שהאדם אחוז בו כולו, הרי הוא נותן לו את ערכי הגודל והשיגוב כולם, לו ולעולמים כולם...
5. והמנוס אל הישות האמיתית, אל החיים במנוחת האמת שלהם, אינו כי אם בעומק עליונות זו, שאמונת ישראל, רוחו, נשמתו, שאיפתו, מדעו, וכל תקותו, וכל תקות עולמים בו נתונה.
- 2א. אורות הקודש / חלק ב / עמוד תקי / לב
כל המתעורר בעולם מדור דורים עד אחרית, הכל הוא חלקי שאיפות וחלקי הכרות, שהולכות ומצטרפות ליצירה שלמה. עד שלא באה הצורה המשלמה, המכנסת את הכל אל שלמותה, יש בהם טוב ורע, אמת ושקר, טומאה וטהרה, קודש וחול.
אבל כשיופיע האור של ההתאחדות הכוללת, שיהיה מבורר כל אלה השאיפות וחלקי ההכרות למה הן באות, אז הכל יוכר לטוב, לאמת, לטהרה, ולקודש, עולם שכולו שבת, שכולו טוב.
- 2ב. עין איה / שבת ב / פרק שישי / קא. שבת דף סז ע"ב
השקפת העולם הישראלית, המסתכלת כלפי מעלה, להביט אל נשמת כל הנשמות, אל אור אל מסתתר (ישעיה מה, טו.), היא חודרת אל תוכיות הדברים ופנימיותם, מה שבתוך החיצוניות העוטרות אותם ככלי המחזיק את המשקה שבתוכו.
3. נועם אלימלך וישלח
וזהו ויהי לי שור וחמור דהיינו שבא לי המדרגה הזאת ממילא שנתן לי השם יתברך. דשור הוא לשון הסתכלות וראיה דאחר שהצדיק מזכך גופו לגמרי אז נותן לו השם יתברך שרואה ומסתכל תמיד בשמו הגדול והשם הויה ברוך הוא הולך לפניו תמיד וזהו ויהי לי שור דהיינו מדרגה עליונה הנ"ל היה לי ממילא בחסד האל יתברך שמו. וחמור רמז שגם גוף החומר נזדכך היטב.
4. עולת ראיה / חלק א / עמוד ע
לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה. תתגדל בקרבנו הנשמה, יתרחב אור החיים שבקרבנו, בהיותנו יודעים, שכל היקום כולו וחיי המלאים הנם חטיבה אחת, שההשלמה המגמתית באה מקבוץ כל חלקיו יחד. האדם היולד לעמל, וזמני חייו המתחלפים בין מנוחת הלילה ליגיעת היום, והשכוי מעורר השחר, שלו יש בינה טבעית לעמוד על המבחן להבחין בין יום ובין לילה, באמת בריאה אחת היא, רוח אחד הולך ומאחד את נפש האדם ואת נפש כל החיה כולה, באפנים גלויים ובאפנים סתומים, ובזמן שהאדם מתעלה, חס על ימיו, וממלא את תפקידו העליון, הרי כל הזמנים וכל הברואים מתעלים על ידו... והננו מברכים ע"ז בלב מלא רגשי קודש, לדי הנותן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה.
5. אוה"ק ב שנט
נשמת האדם, בהרחבתה, כוללת היא בתוכה את הנשמות הפרטיות של כל הברואים כולם. כל נפש חיה ניצוץ הוא מאור האבוקה הגדולה הכללית, נשמת האדם. רק למראה עינים, כל מין וכל פרט הוא מצוי בפני עצמו, העין החודרת רואה לבת חיים גדולה, מאחזת באדם הכללי, לכל פלגיו, שבתוכם חילופי מדרגות רבות, במדת האור והחום המתגלה, וכל בריאה גלמית מוכשרת היא רק לחלק קטן מאור זה המאיר בו. והכל עורג וחותר לשוב אל האורה העליונה במילואה, להאחד עם נשמת האדם, להיות מואר באורה. והיא מתעלה בעיפות רוחנית, מדושנה חיים ועונג, למקורה, לאוצר החיים, ששם עז וחדוה, שלמות מוחלטה, נצח והוד. כשאורה הפנימי של הנשמה מתגלה בכבודו, הכל שמת, הכל מרגיש, שהמכון, שאוצר החיים והאושר שלהם מתגלה בו, הוא אתם, והכל שמח ומתעלה. עם אבני השדה ברייתך וחית השדה השלמה לך.
- 5א. ספר בראשית פרק ב
(ה) וכל שית השדה טרם יהיה בארץ וכל עשב השדה טרם יצמח פי לא המטיר ד' א-להים על הארץ ואדם אין לעבד את האדמה. רש"י על בראשית פרק ב פסוק ה
- (ה) טרם יהיה בארץ... עדיין לא היה בארץ כשנגמרה בריאת העולם בששי קודם שנברא אדם וכל עשב השדה עדיין לא צמח ובג' שכתוב ותוצא לא יצאו אלא על פתח הקרקע עמדו עד יום ו' ולמה? כי לא המטיר. ומה טעם לא המטיר? לפי שאדם אין לעבוד את האדמה ואין מכיר בטובתן של גשמים. וכשבא אדם וידע שהם צורך לעולם - התפלל עליהם. וירדו וצמחו האילנות והדשאים:
6. אורות התשובה יב, ה
בשעה שהאדם חוטא הוא בעלמא דפירודא, ואז כל פרט ופרט עומד בפני עצמו, והרע הוא רע בפני עצמו, ויש לו ערך רע ומזיק. וכשהוא שב מאהבה מיד מתנוצץ עליו אור ההויה של עלמא דיתחודא, שהכל מתארגן בו לחטיבה אחת, ובקשור הכללי אין שום רע כלל, כי הרע מצטרף אל הטוב לתבלו ולהרים עוד יותר את יקרת ערכו. ובזה נעשים הזדונויות לזכויות ממש.
7. ערפלי טוהר / עמוד מז
איני יכול לחלק חילוק מוחלט בין מצוי למצוי, כי אם חילוק הדרגי. מתגלה לי ההויה בכל היקפה, מיצור היותר קטן עד ההופעה הרוחנית, המליאה גבורה, גדולה ותפארת, מעוטרת בכתר חכמה, בינה ודעת, מבלטת בגדולתה את נצח הנצחים, ובגבורתה, המאגדת את כל ההפכים, את ההוד ההוייתית, ובתפארתה, המלא דעת, מייסדת את יסוד הכל, מפרחת את פריחת הכל, כל הנשמות, הרוחות והנפשות, כל התנועות והחפצים, הרצונות וההסכמות, כל השאיפות וההתפעלויות, וממציאתם בכל ערכיהם בקובץ אחד, סידור ממלכתי. ד' מלך.